

Jāņa evaņģēlijs 1:19-28

19 Šī ir Jāņa liecība, kad jūdi no Jeruzālemes sūtīja pie viņa priesterus un levītus, lai viņam jautātu: "Kas tu esi?"
20 Viņš atzinās un neliedzās, bet apliecināja: "Es neesmu Kristus."
21 Tad tie viņam jautāja: "Kas tad? Vai tu esi Ēlija?" Bet viņš saka: "Es tas neesmu." - "Vai tu esi gaidāmais pravietis?" Viņš atbildēja: "Nē."
22 Tad tie viņam sacīja: "Kas tu esi? Mums atbilde jādod tiem, kas mūs sūtījuši. Ko tu pats saki par sevi?"
23 Viņš teica: "Es esmu vēstneša balss, kas tuksnesī sauc: sataisat Tā Kunga ceju, kā pravietis Jesaja ir sacījis."
24 Tos bija sūtījuši farizeji,
25 un tie viņam jautāja: "Ko tad tu kristī, ja tu neesi ne Kristus, ne Ēlija, ne gaidāmais pravietis?"
26 Jānis viņiem atbildēja: "Es kristīju ar ūdeni. Jūsu vidū stāv viens, ko jūs nepazīstat,
27 kas pēc manis nāk, kuram es neesmu cienīgs atraisīt kurpes siksnu."
28 Tas notika Betānijā, viņpus Jordānas, kur Jānis kristīja.

Man liekas, ka šī ir viena no skaistākajām atbildēm, kādu svētais var teikt par savu dzīvi. "Es esmu vēstneša balss, kas tuksnesī sauc: sataisat Tā Kunga ceju, kā pravietis Jesaja ir sacījis." Šis dzīves ceļš nav Jāņa paša izdomāts. Jānis ir Dieva izraudzīts jau no dzimšanas īpašam mērķim - būt par balsi, kas aicina cilvēkus pievērsties Dievam. Jānis ir pēdējais Vecās derības pravietis, kurš faktiski noslēdz Vecās Derības laiku. Kristum nākot viņš teiks - man tagad jāiet mazumā, Kristum jāaug lielumā. Tomēr Jānis atstāj milzīgu iespaidu uz Bībeles lasītājiem cauri laikmetiem. Viens no šiem iespaidiem - Jānis ir garīgi lielāks par jebkuru no mums. Jānis ir tas, ko mēs vienkārši cilvēki sakām - Dieva svētais. Viņa balss ir kā uguns - bez izlikšanās un caururbjoša. Ne visiem tas liekas patīkami. Cilvēciģi skatoties būt pravietim nozīmē dzīvot vientulībā bez ģimenes, bez normēta darba laika, bez rēķiniem par dzīvokli un interneta pieslēgumu, bez nepieciešamības regulāri uzpildīt automašīnu ar dārgu degvielu. Tā ir dzīve tuksnesī, pārtiekot no siseņiem un kameņu medus. Tā ir pravieša brīvība.

Laiku pa laikam cilvēki lasa svēto dzīves aprakstus, un, iespējams, top noskumuši sirdīs domādami - kāpēc es tā nevaru - tik radikāli pievērsties Dievam noliekot pie malas visu pasauli, esot tajā, bet ne no tās!? Cilvēki, kas ar gadiem sasnieguši lielus dziļumus Gara dzīvē nereti iespaidojušies no svēto dzīves aprakstiem lasītiem savā jaunībā. Protams, ir arī tādi askēti, kurus lasot neviļus saproti, ka esi tikai niecīgs zemes tārps, kuram attiecībās ar Dievu vispār nav ko meklēt, jo tu nevari būt tik perfekts kā viņi. Bet kā ir būt vienkāršam ikdienas cilvēkam? Ģimenes cilvēki nevar dzīvot vientulībā tuksnesī ziedojot visu sevi kalpošanai Dievam. Mums ir bērni, darbs, pienākumi, rēķini, nogurums. Kā lai mēs jūtamies Dieva priekšā? Vai mums vispār ir vieta Dieva priekšā? Vai dzīvojot ģimenē mums ir iespēja sasniegt klostera garīgās dzīves sakārtotības līmeni, kādu ved svētie vientuļnieki? Nereti tie ir jautājumi, kas uzvirto sastopot Jāņa Kristītāja balsi.

Te ir labi atkal dzirdēt Jāņa balsi, kas saka - "Es esmu vēstneša balss, kas tuksnesī sauc: sataisiet Tā Kunga ceļu, kā pravietis Jesaja ir sacījis." Jānis neko nesaka par zelta medaļas iegūšanu garīgās dzīves superdisciplīnā. Jānis sevi izprot kā balsi, kas aicina ikvienu cilvēku gatavoties Dievam tajā dzīves situācijā, kurā viņš atrodas. Karavīri, muitnieki, reliģiozie, strādnieki, studenti ... ikviens.

Šis ir aicinājums, kas mūs sastop mūsu dzīvēs, kādas tās ir. Iedomāsimies kāda cilvēka ikdienas gaitu. Viņa ir daudz bērnu māmiņa. Viņa dzīvo mājoklī, kas "paņemts uz kredīta". Viņas ģimenes dzīve nav izdevusies, jeb, teiksim tā, tā ir tēma, kurā labāk neiedziļināties. Viņai it ka ir, it kā nav vīrs. Viņš nevar izlemt būt, vai nebūt. Viņa ceļas sešos. Viņa gatavo brokastis ģimenei. Viņa pieceļ un ģērbj, pabaro un izvadā pa skolām un bērnudārziem visus savus bērnus. Viņa dodas uz darbu valsts iestādē. Viņa ir laimīga par darbu un iztiku tādā nozīmē, ka viņai paliek slikta dūša iedomājoties, ka viņa varētu palikt bezdarbiece, bez līdzekļiem, tad bez dzīvesvietas, tad bez dzīves spēka. Vakarā septiņos visi vēlas ēst vakariņas. Deviņos viņa pārgurusi iekrīt gultā, lai no rīta būtu spēks celties sešos un sākt visu no gala. Sestdienās jāveltī visu sevi ģimenei un svētdienās viņa nevar atbildēt uz jautājumu - kur visā savā dzīvē palieku es pati. Ja svētdienā viņa aiziet uz baznīcu un lasījumos dzird - jūs odžu dzimums, cirvis jau pielikts pie saknes, atgriezieties no grēkiem, sataisiet tam Kungam ceļu. Viņa viegli var palikt ar jautājumiem - vai mana dzīve vispār ir adekvāta Dieva priekšā?

Balsis. Mēs dzīvojam balsu pasaulē. Mūs ikdienā piepilda balsis, kas skan ap mums - radio, televīzija, publikācijas, intervijas, raksti, sarunas. Tad ir balsis, kas ir iekšējas. Šī balss, par kuru mēs lasām pie Jāņa Kristītāja ir īpaša, tā atšķiras no visām citām, jo liek uzlūkot Dievu kāds Viņš ir. Pie tevis grib atnākt mīlestība. Ielaid Viņu savā sirdī.

Tava brīžiem samocītā dzīve ir vērtīga, lai to veltītu Dievam. Jautājums kā? Tas, ko saka šī balss šai iepriekš minētajai daudz bērnu mātei būtu - visās savās rūpēs un pārgurumā par bērniem un ģimeni tu esi sagatavojusi Dievam ceļu pie tevis, kurš atnācis saka - tava dzīve var būt paraugs citiem svētajiem. Viss, ko es gribu ir atnākt pie tevis atstājot tev savu mieru dievkalpojumā. Ne kā pasaule dod, es tev dodu.

Savā laikā Mārtiņš Lutērs esot izteicis domu, ka ne mazums cilvēku, kas pavada laiku klosteros to dara aiz izpratnes, ka ir jānokauj sava dzīve pasaulē, lai noslēgtos sienās Dievam par godu. Tiem būtu labāk tapt krietniem ģimenes cilvēkiem, un dzīvot Dievam par godu pasaulē audzinot krietnus cilvēkus dzīvei. Tu esi labs cilvēks Dieva plānā tajā vietā, kur Dievs tevi ir nolīcis. Sagatavot ceļu Dievam nenozīmē uzcelt ap to svētus mūrus, bet iziet ar savu dzīvi, kāda tā ir Dievam pretī. Labs karavīrs, labs strādnieks, labs skolotājs, rūpīga māte, godīgs kristietis. Tev nav jātop par klosteri sagatavojot Dievam ceļu, lai Viņš pie tevis atnāktu! Esi zemes sāls tur, kur Dievs tevi ir nolīcis. To grib mums atklāt šī balss. Sagatavot ceļu Dievam nozīmē iziet Dievam pretī tāds kāds tu esi, sveicot Viņa mīlestību, kuru Viņš atklās kādu dienu mirstot par tevi pie krusta. Kristus miesa par tevi dota, Kristus asinis par tevi lietas.

Āmen.

